

Arrest

nr. 172 674 van 28 juli 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 mei 2016.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. VERHAEGEN *loco* advocaat B. DHONDT.

Gezien de beschikking van 16 juni 2016 met toepassing van artikel 39/76, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet.

Gelet op het schriftelijk verslag van 23 juni 2016 van de verwerende partij.

Gelet op de replieknota van 8 juli 2016 van de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige vierde asielaanvraag enerzijds steunt op de motieven die hij naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk zijn vrees voor vervolging omwille van zijn activiteiten als reportagemaker, en anderzijds op de elementen die hij voor deze Raad aanhaalde in het kader van zijn beroep tegen de weigeringsbeslissing genomen naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag, namelijk zijn vrees voor terugkeer omdat hij de zoon is van een politieagent en omwille van zijn langdurig verblijf in België.

De vorige, derde asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 159 488 van 5 januari 2016 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat er in Kabul geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Ter ondersteuning van zijn vierde asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: een fotokopie van een foto van zijn ouders, fotokopieën van de uitprint van de Youtubepagina en Facebookpagina waarop een documentaire van verzoeker werd gepubliceerd, een fotokopie van de uitprint van een facebookbericht van Refugee.News, een uitprint van een Afghaanse pagina en attesten aangaande het overlijden van verzoekers vader.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene

situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.1. In navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, stelt de Raad vast dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd en hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

4.2. Verzoeker beperkt zich louter tot een verwijzing naar asielmotieven die hij in het kader van zijn derde asielaanvraag heeft uiteengezet en waarover door de commissaris-generaal reeds werd geoordeeld dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in het arrest nr. 159 488 van 5 januari 2016, daarbij rekening houdend met verzoekers gewijzigde verklaringen en zijn nieuw aangehaalde motieven zoals zijn bewering dat hij de zoon is van een politieagent en zijn vrees omwille van zijn langdurig verblijf in België. Verzoeker diende bij de Raad van State een cassatieberoep in tegen dit arrest, maar dit beroep werd verworpen.

4.3. Wat betreft de fotokopieën van de uitprint van de Youtubepagina en Facebookpagina waarop een documentaire van verzoeker werd gepubliceerd, merkt verweerder in zijn beslissing correct op dat hij reeds fotokopieën van een uitprint van deze webpagina's neerlegde in het kader van zijn derde asielaanvraag.

Waar verzoeker betwist dat hij reeds een uitprint voorlegde van de Youtubepagina en facebookpagina in het kader van zijn derde asielaanvraag en preciseert dat hij toen een uitprint voorlegde van de publicatie van zijn documentaire op Youtube "voice of undocumented" gepubliceerd door Rami D. Boy, terwijl hij bij zijn vierde aanvraag een uitprint van diezelfde video op hetzelfde kanaal voorlegt, maar nu met 7130 views, stelt de Raad samen met verweerder in zijn verweernota vast dat verzoeker in het kader van zijn vorige asielaanvraag reeds een vrees aanhaalde omwille van zijn activiteiten als documentairmaker, waarbij hij toen ook reeds een fotokopie neerlegde van de uitprint van de youtube-pagina en een facebookpagina waarop een documentaire van hem werd gepubliceerd. Het ging toen om de youtube-pagina van een vriend van verzoeker die meewerkte aan de reportage en een facebookpagina genaamd "Protection for Afghans in Belgium". Verzoeker werd uitgenodigd door het CGVS om deze feiten toe te lichten en het CGVS motiveerde omstandig in de beslissing in het kader van de derde asielaanvraag over de door verzoeker aangehaalde bedreigingen omwille van deze documentaire. Uit deze motivering blijkt duidelijk dat verzoeker er niet in slaagde deze bedreigingen aannemelijk te maken en dat de bewijswaarde van de door verzoeker voorgelegde bedreigingen op het Youtubekanaal van zijn vriend ondergraven werd. De Raad bevestigde deze motivering in het arrest nr. 159 488 en stelde onder meer "Verder spreekt verzoeker de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot zijn journalistieke bezigheden in België enkel tegen zonder deze motivering evenwel aan de hand van concrete elementen te trachten te weerleggen, hetgeen niet dienstig is. Dit klemt des te meer daar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij bedreigd werd omwille van zijn journalistieke bezigheden in België, doch uit de motivering in de bestreden beslissing blijkt dat deze bedreigingen onder meer gelinkt waren aan T.K., waaromtrent verzoeker in onderhavig verzoekschrift enerzijds stelt dat hij hieromtrent gelogen heeft doch dat niet alles gelogen was en anderzijds niet verduidelijkt waarom hij aangaande T.K. zou bedreigd worden. Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient er bovendien op gewezen dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Ieder dossier wordt individueel behandeld en de arresten van de Raad hebben geen precedentwaarde. Verzoekers stelling: "Bij een terugkeer naar Afghanistan zou verzoekende partij gezien kunnen worden als 'besmet' door de Westerse waarden" (de Raad onderlijnt) kan niet gezien worden als een concreet element dat in casu sprake is van een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zoals hiervoor uiteengezet.

Het ter terechtzitting neergelegde filmpje op YouTube heeft geen betrekking op verzoekers persoon (rechtsplegingsdossier, stuk 3 van stuk 11) en is dan ook niet van aard in concreto aan te tonen dat verzoeker verwesterd is of in Afghanistan als dusdanig zou worden aanzien. Dat het aantal views van zijn reportage op YouTube is toegenomen (rechtsplegingsdossier, stuk 4 van stuk 11), doet geen afbreuk aan de voorgaande pertinente vaststellingen, temeer daar slechts 105 van 4790 personen die de reportage bekeken op YouTube een "dislike" hebben gegeven, hetgeen alleszins niet als een ernstige bedreiging kan worden aanzien. Dat verzoeker deelneemt aan een jongerenproject van Vluchtelingenwerk Vlaanderen (rechtsplegingsdossier, stuk 6 van stuk 11) betekent op zich evenmin dat verzoeker dermate verwesterd zou zijn dat hij vervolging dient te vrezen of een ernstig risico loopt op ernstige schade ingeval van terugkeer naar Afghanistan, noch dat hij daar zou aanzien worden als een

verwesterd persoon. Hetzelfde geldt voor zijn activiteiten voor "Sans Papiers TV" (rechtsplegingsdossier, stuk 7 van stuk 11), waarvan hij evenmin aantoonde dat deze activiteiten zouden gekend zijn in zijn land van herkomst."

Waar verzoeker benadrukt dat de video van zijn documentaire op YouTube ondertussen 7130 keer is bekeken, stelt de Raad vast dat, ofschoon deze nu meer views telt, het aantal "dislikes" sedert zijn vorige asielaanvraag niet gestegen is. Slechts 105 van 7130 personen die de reportage bekeken op YouTube hebben een "dislike" gegeven en zelfs 9 personen hebben deze "geliked", hetgeen alleszins niet als een ernstige bedreiging kan worden aanzien. Het gegeven dat het aantal views van zijn reportage op YouTube is toegenomen, doet geen afbreuk aan de voorgaande pertinente vaststellingen.

4.4. Inzake verzoekers stelling dat hij thans bewijzen voorlegt dat de video werd gepubliceerd op Refugee Hope, een facebookpagina waar 57021 mensen op zijn geabonneerd en eveneens op een Afghaanse pagina, waardoor de video verspreid is onder de Afghaanse gemeenschap en de video druk becommentarieerd werd en dat sommige van die commentaren bijzonder giftig en bedreigend zijn, treedt de Raad verweerder bij waar deze in zijn verweernota stelt dat verzoeker er met de door hem neergelegde documenten niet in slaagt om deze stellingen te staven. Zo blijkt uit de fotokopie van de uitprint van een facebookbericht van Refugee.News (met de vermelding "Refugee Hope" op het document) wel dat het bericht 3711 keer zou zijn bekeken, maar verder blijkt ook dat het 228 keer werd geliked en dat het maar 6 commentaren heeft gekregen. De inhoud van deze commentaren wordt zelfs helemaal niet weergegeven. De uitprint van de Afghaanse pagina bevat dan weer helemaal geen verdere informatie, behalve de vaststelling dat de video op deze pagina werd gepost. Zo kan uit deze uitprint niet worden opgemaakt hoeveel keer de video werd bekeken en of deze commentaar heeft gekregen. Verder haalde verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag voor de Dienst Vreemdelingenzaken wel aan dat hij opnieuw asiel aanvroeg omwille van zijn activiteiten als documentairemaker omtrent de problemen in Afghanistan (zie verklaring meervoudige aanvraag DVZ, vraag 15) en stelde hij te vrezen gedood te worden, waarbij hij verklaarde vooral de gouverneur van de provincie Parwan te vrezen omwille van zijn vader. Verder verwees hij naar zijn verblijf van zeven jaar in België en stelde hij in heel algemene termen "ook de journalistiek, mijn profiel is heel bekend." zonder dat verder ook maar op enige manier concreet te staven of toe te lichten (zie verklaring meervoudige aanvraag DVZ, vraag 18). Ook thans in onderhavig verzoekschrift beperkt verzoeker zich tot boude niet met concrete elementen gestaafde beweringen.

Het feit dat verzoeker ondertussen een nieuwe documentaire over het leven van Afghaanse vluchtelingen heeft gemaakt en voorlegt, verandert niets aan deze vaststellingen.

Verzoeker bracht inzake de opnieuw door hem aangehaalde vrees omwille van zijn activiteiten als documentairemaker in België dan ook geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

4.5. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker inderdaad de commissaris-generaal op de hoogte gebracht heeft van het overlijden van zijn vader. Verweerder beaamt dit ook in zijn verweernota en deelt mee dat er wegens een materiële vergissing geen gewag gemaakt werd van dit gegeven en van de desbetreffende documenten. Het gegeven echter dat verzoekers vader overleden is, hoe betreurenswaardig ook, heeft geen uitstaans met verzoekers asielrelaas en betreft geen element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Verzoeker stelt in onderhavig verzoekschrift wel dat het overlijden van zijn vader een invloed heeft op de familiestructuur en beschermingsnood, maar brengt verder geen concrete elementen aan om deze beschermingsnood in zijn hoofde aan te tonen. Verzoeker stelt louter dat zijn zus en moeder nu effectief alleenstaande vrouwen zijn, maar zoals verweerder in zijn nota correct aangeeft, kadert dit beroep in de huidige asielaanvraag van verzoeker, en niet in de asielaanvraag van verzoekers moeder of zus. Deze stelling is dan ook niet dienstig in het kader van onderhavig beroep, nog daargelaten de vaststelling dat verzoekers moeder en zus trouwens nog altijd (mannelijke) familieleden hebben, zoals verzoeker.

Ten overvloede verwijst de Raad naar arrest nummer 159 487 van 5 januari 2016 ten aanzien van verzoekers zus waarin als volgt wordt gesteld:

"Vervolgens geeft verzoekster een zeer uitgebreide uiteenzetting over de positie van de vrouw in Afghanistan, de invloed van een verblijf in het Westen voor Afghaanse terugkeerders en de behandeling die haar volgens haar zal te wachten staan ingeval van een terugkeer naar Afghanistan.

Verzoekster verwijst dienaangaande naar een uitgebreide reeks rapporten, richtlijnen, onderzoeken, publicaties en artikelen alsook internationale en Europese regelgeving en rechtspraak (verzoekschrift, stukken 7-28).

Vooreerst moet dienaangaande worden opgemerkt dat verzoekster haar vrees voor vervolging in concreto aannemelijk dient te maken en dat een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoon hiervoor niet voldoende is, zelfs al gaat het om een grote hoeveelheid algemene informatie. De Raad stelt vast dat verzoekster doorheen haar asielrelaas in onderhavig verzoekschrift slechts één element aanhaalt waaruit volgens haar blijkt dat zij als vrouw onderworpen wordt aan een vernederende en mensonwaardige behandeling, namelijk dat zij niet mocht buiten komen zonder mannelijke begeleiding (veelal haar broer). Er dient echter aan herinnerd dat hoger reeds werd gesteld dat het feit dat verzoekster in het verzoekschrift van haar beroep tegen de beslissing in het kader van haar derde asielaanvraag plots met een sterk gewijzigd asielrelaas komt, stelt dat zij gelogen heeft en bepaalde zaken heeft verzwegen, en dit zonder een afdoende verklaring, in zeer ernstige mate afbreuk doet aan haar algehele geloofwaardigheid, alsook aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door haar ingeroepen asielmotieven. Daarenboven wordt er in de bestreden beslissing terecht op het volgende gewezen: "Hoe dan ook dient betreffende de door u vermelde concrete problemen die u in geval van terugkeer zou ondervinden (niet onbegeleid het huis kunnen verlaten) te worden vastgesteld dat deze op zich onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien kan opgemerkt worden dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde dat u het middelbaar onderwijs afrondde voor uw vertrek uit Afghanistan en u wou inschrijven aan de universiteit van Kaboel. Hieruit kan redelijkerwijs afgeleid worden dat uw familie niet alleen belang hecht aan de opleiding van hun dochter, maar dat u ook een zekere mate van bewegingsvrijheid kende. Aan uw bewering dat u zich pas in België bewust werd van de moeilijke situatie van vrouwen in Afghanistan en u in geval van terugkeer onmogelijk opnieuw zou kunnen conformeren kan dan ook geen geloof worden gehecht." Deze motivering wordt door de Raad tot de zijne gemaakt. Tevens wijst verweerder er in zijn nota met opmerkingen terecht op dat verzoekster geen alleenstaande vrouw is, aangezien zij in het gezelschap verkeert van haar familie.

Verder dient erop gewezen dat uit de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 (verzoekschrift, stuk 11) blijkt dat vrouwen het vooral zwaar te verduren hebben in gebieden die onder de controle staan van de taliban en andere AGE's, terwijl verzoekster afkomstig is uit Kabul-stad, een plaats die volgens de door verweerder aan zijn nota met opmerkingen toegevoegde COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul" van 12 oktober 2015 stevig in handen is van de overheid. Bovendien wordt er in voormelde Guidelines op gewezen dat men rekening dient te houden met de individuele omstandigheden terwijl hoger reeds is komen vast te staan dat verzoekster er niet in slaagt een concreet element aannemelijk te maken waaruit zou kunnen blijken dat zij omwille van haar positie als vrouw vervolging dient te vrezten.

Waar verzoekster verwijst naar haar verblijf in een kerk, aanvoert dat een beschuldiging van apostasie dient om groepen op te zetten tegen de beschuldigten en ter illustratie verwijst naar het geval van F.M., dient erop gewezen dat verzoekster opnieuw nalaat een concreet element aan te brengen waaruit zou kunnen blijken waarom men de bevolking in Afghanistan tegen haar en haar gezin zou willen opzetten. Opnieuw kan herhaald worden dat haar leugenachtige verklaringen en het feit dat zij zaken zou hebben verzwegen, in zeer ernstige mate afbreuk doet aan haar algehele geloofwaardigheid, alsook aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door haar ingeroepen asielmotieven. Daarenboven toont zij niet aan dat men in Afghanistan op de hoogte is van haar verblijf in een kerk. Uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat het louter verblijven in een kerk op zich niet leidt tot vervolging in Afghanistan. Waar verzoekster beweert dat deze informatie te specifiek en concreet is, komt zij niet verder dan het louter tegenspreken van deze informatie en van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal zonder een stuk bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat deze informatie onjuist of achterhaald is, hetgeen geen dienstig verweer is. Verder verwijst zij slechts naar algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoon, terwijl zij de door haar aangevoerde vrees voor vervolging in concreto aannemelijk dient te maken. Voorts toont zij geenszins aan dat zij zich in een gelijkaardige situatie zou bevinden als F.M.. [...]

Waar verzoekster stelt dat, gelet op haar gewijzigde asielrelaas, de redenering dat geen geloof gehecht kan worden aan de beschuldigingen van de mullah op de begrafenis van haar oom en tante omdat het relaas met betrekking tot T.K. ongeloofwaardig is, niet meer opgaat en dat haar oom en tante wel degelijk begraven en de mullah daar wel degelijk beschuldigingen van apostasie uitte ten aanzien van verzoekster en haar familie, dient er nogmaals op gewezen dat verzoekster nalaat in concreto aan te duiden om welke redenen zij en haar familie valselijk van apostasie zouden worden beschuldigd.

Het loutere feit dat zij Afghanistan verlaten hebben, kan op zich niet worden aangenomen als een reden om de bevolking tegen hen op te zetten. Temeer daar uit de door verzoekster bijgebrachte informatie blijkt dat er zich in Kabul veel terugkeerders bevinden. Verder dient erop gewezen dat hoger reeds kwam vast te staan dat geen geloof gehecht kan worden aan verzoeksters gewijzigde asielrelaas in onderhavig verzoekschrift en dus evenmin aan het feit dat haar oom en tante zouden zijn vermoord. Wat betreft het feit dat verzoekster aanvoert dat zij zich in Kabul als vrouw niet vrij kon verplaatsen en de uitgebreide uiteenzetting over de vrijheid van beweging en de mensenrechtenschendingen ten aanzien van vrouwen in Afghanistan in onderhavig verzoekschrift, dient nogmaals herhaald dat verzoekster middelbaar onderwijs kon volgen en universitaire studies zou aanvatten voor haar vertrek uit Afghanistan, zodat zij niet in concreto aannemelijk maakt dat haar bewegingsvrijheid dermate beperkt zou zijn dat er in casu sprake is van vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Evenmin ontwaart de Raad elementen waaruit zou kunnen blijken dat hiervan in casu sprake zou zijn ingeval van verzoeksters terugkeer naar Afghanistan.”

4.6. De fotokopie van de huwelijksfoto van zijn ouders legde verzoeker reeds neer in het kader van zijn beroep voor deze Raad naar aanleiding van de weigeringsbeslissing genomen naar aanleiding van zijn derde aanvraag.

5. Wat betreft de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet verwijst de Raad integraal naar de motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit genoegzaam blijkt dat er actueel voor burgers in verzoekers regio van herkomst, met name Kabul, geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, ofschoon uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan inderdaad blijkt dat de situatie in Kabul verontrustend en zorgwekkend is, kan hieruit geenszins blijken dat het geweld in Kabul actueel de vereiste omvang en intensiteit bereikt om gecatalogeerd te worden als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire

beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 10 mei 2016, legt verzoekende partij een aanvullende nota neer. Onder verwijzing naar de meest recente richtlijnen van het UNHCR van 19 april 2016 en een recent rapport "After Return" argumenteert verzoekende partij dat zij verwesterd is gelet op haar langdurig verblijf in Europa, haar journalistieke activiteiten, haar voorkomen en haar visie op de rechten van vrouwen. Zij licht toe dat in de richtlijnen voor het eerst sprake is van een risicoprofiel voor terugkeerders die als verwesterd beschouwd (kunnen) worden. Ook in het rapport "After Return" worden verschillende concrete voorbeelden gegeven van problemen waarmee terugkeerders te maken kunnen hebben. Verzoekende partij vervolgt dat haar journalistieke activiteiten voor een onafhankelijke mediagroep, en haar contacten met NGO's bekend zijn bij de Afghaanse gemeenschap hier in België. Volgens verzoekende partij moeten haar activiteiten in België ook samen gezien worden met het feit dat haar vader politieofficier is. Tot slot wijst verzoekende partij nog naar de slechte veiligheidssituatie in Afghanistan, legt zij artikels neer dienaangaande, en stelt zij dat de Raad reeds vroeger een beslissing van de commissaris-generaal heeft vernietigd omdat geen rekening werd gehouden met de recentste informatie (RvV 118 031).

De aanvullende nota luidt als volgt:

"Met deze nota wenst mijn client er op te wijzen dat er nieuwe objectieve informatie voorhanden is aangaande zijn persoonlijke situatie en met betrekking tot de veiligheidssituatie in Kaboel. Verzoeker voerde reeds verschillende malen aan als verwesterd beschouwd te worden bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn langdurige verblijf in Europa, zijn journalistieke activiteiten, zijn visie op vrouwenrechten en zijn voorkomen.

In tegenstelling tot alle voorgaande richtlijnen van UNHCR met betrekking tot Afghanistan, wordt in de meest recente richtlijnen, van 19 april 2016, voor het eerst aangegeven dat terugkeerders die als verwesterd beschouwd (kunnen) worden een risicoprofiel hebben (zie bijlage 1: UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 19 April 2016, HCR/EG/AFG/16/02) . Verder verwijzen de richtlijnen van UNHCR naar meerdere concrete gevallen waarbij terugkeerders aan vervolging onderworpen werden. Verzoeker verwijst ook naar een uiterst recent rapport 'After Return' waarin opnieuw erg concrete voorbeelden worden gegeven van de problemen waarmee terugkeerders te maken krijgen. De richtlijnen van UNHCR hebben het over de perceptie dat terugkeerders waarden hebben aangenomen of uiterlijkheden die geassocieerd worden met Westerse landen en dat dit hen problemen oplevert ten gevolge van hun toegeschreven steun voor de overheid en de internationale gemeenschap. Verder vermelden de richtlijnen dat er gevallen bekend zijn van mensen die vermoord zijn of gefolterd werden op grond van het feit dat ze gezien werden als 'buitenlanders' of spionnen voor een westers land: (...)In de voetnoten bij dit stukje wordt er verder essentiële informatie gegeven omtrent dit profiel. Het zou gaan om jonge mensen met Westerse connecties en manières die risico lopen. Terugkeerders zouden met een veralgemeende veronderstelling te kampen hebben dat ze verwesterd zijn of anti-islamitisch zijn geworden door hun verblijf in Europa: (...) Een tweede publicatie werd hier ook boven in de noot vermeld, het rapport After Return (bijlage 2: RSN, After Return: Documenting The Experiences of Young People Forcibly Removed to Afghanistan, April 2016,) waaruit blijkt (...)Het blijkt duidelijk dat het om toegeschreven 'vreemdheid' gaat, waar erg agressief op gereageerd wordt, en om een toegeschreven rijkdom door in Europa verbleven te hebben die het risico op ontvoeringen gevoelig verhoogt. Dit zijn uitermate belangrijke elementen die verzoekers kans om erkend te worden als vluchteling gevoelig verhogen, daar het zijn eerder ingeroepen profiel niet enkel schraagt, maar ook zijn vrees op vervolging ondersteunt met voorbeelden van gelijkaardige gevallen wat uiteraard de objectiviteit van zijn vrees verder aantoot. Op de website van het European Country of Origin Information Network (ECOI) geeft ACORD een overzicht van de recentste aanslagen in Kabul (tot de maand april 2016): (...)In mei 2016 kan nog een bijzonder brutale aanval op een bus, opnieuw in spitsuur, worden teruggevonden: (...)Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met de nieuwe richtlijnen van 19 april 2016. Uw Raad vernietigde eerder al een beslissing van verwerende partij op dezelfde gronden, met name omdat de zorgvuldigheidsplicht niet gerespecteerd werd door geen rekening te houden met de recentste UNHCR richtlijnen (zie RvV nr. 118 031 van 30 januari 2014). In het kader van haar onderzoeksplicht hebben de Belgische asielinstanties de verplichting om de situatie in Kabul te onderzoeken op basis van actuele informatie."

Als bijlage aan de aanvullende nota voegt verzoekende partij volgende stukken die zij in de bijgevoegde inventaris aanduidt als volgt: "UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 19 April 2016, HCR/EG/AFG/16:02", "RSN, After Return: Documenting The Experiences of Young People Forcibly Removed to Afghanistan, April 2016", "ECOI, General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul, <http://www.ecoi.net/news/188769::afghanistan/101.general-security-situation-in-afghanistan-and-events-in-kabul.htm>", en "ABC News, Taliban Bomber Hits Court Minibus in Kabul, Killing 11, <http://abcnews.go.com/International/wireStory/afghan-official-suicide-bombing-kabul-kills-10-people-39356640>".

Op 16 juni 2016 vraagt de Raad aan het Commissariaat-generaal een schriftelijk verslag. In het schriftelijk verslag van het Commissariaat-generaal van 23 juni 2016 wordt als volgt gesteld:

"2.1. In de beschikking van 17 juni 2016 wordt meegedeeld dat de verzoekende partij zich ter terechtzitting beroept op nieuwe elementen, met name de recente richtlijn van UNHCR van 19 april, inzonderheid het standpunt in verband met de vrees voor vervolging van verwesterde Afghanen, een rapport "After Return" april 2006, en krantenartikels met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie. Aan verwerende partij wordt gevraagd om deze nieuwe elementen te onderzoeken en de resultaten van dit onderzoek per schriftelijk verslag aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over te maken.

2.2. Wat de recente richtlijn van het UNHCR van 19 april 2016 betreft, beaamt verweerder dat in deze richtlijn voor het eerst wordt aangegeven dat terugkeerders die als verwesterd beschouwd (kunnen) worden een risicoprofiel hebben. En in de richtlijn wordt er voorts inderdaad naar een aantal concrete gevallen verwezen waarbij terugkeerders aan vervolging onderworpen werden. Uit deze richtlijn blijkt echter ook dat dat deze vrees dient geïndividualiseerd te worden. Zo stelt de richtlijn p. 42 (zie bijlage bij verzoekschrift): (...)2.2.1 Vooreerst blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing en uit het administratief dossier duidelijk dat verzoeker er niet in geslaagd is deze vrees te individualiseren. Zo haalde verzoeker in het kader van zijn derde asielaanvraag inderdaad een vrees aan omwille van zijn activiteiten in het mediateam tijdens de acties van Afghanen in België voor het bekomen van een verblijfsvergunning. In het verzoekschrift opgesteld in het kader van zijn beroep tegen de negatieve beslissing van het CGVS in zijn derde asielaanvraag verwees verzoeker voorts naar het gegeven dat zijn verblijf in België zijn identiteit heeft gevormd waardoor zijn normenkader niet meer compatibel is met de Afghaanse samenleving, waarbij hij onder meer verwees naar zijn veranderde visie op vrouwenrechten. Het CGVS motiveerde in de beslissing in het kader van verzoekers derde asielaanvraag omstandig over de door verzoeker aangehaalde vrees omwille van zijn journalistieke activiteiten. Uit deze motivering blijkt duidelijk dat verzoeker er niet in slaagde deze vrees aannemelijk te maken. De Raad bevestigde deze motivering in het arrest nr. 159 488 van 5 januari 2016, waarbij de Raad ook ingaat op de in het verzoekschrift opgeworpen vrees omwille van het gegeven dat zijn verblijf in België zijn identiteit heeft gevormd waardoor zijn normenkader niet meer compatibel is met de Afghaanse samenleving en stelde over dit alles onder meer: (...). In het zelfde arrest wordt er, aangaande verzoekers verwijzing naar de positie van de vrouw in Afghanistan en de onderdanige positie van zijn zus in zijn familie, verwezen naar het arrest van de Raad nr. 159 487 van 5 januari 2016 ten aanzien van verzoekers zus. In de bestreden beslissing in het kader van verzoekers vierde asielaanvraag wordt er dan weer gesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken heeft aangebracht die betrekking hebben op zijn asielverzoek. Verzoeker beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die hij in het verleden heeft uiteengezet en waarover reeds werd geoordeeld dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Verweerder verwijst terzake ook nog naar de in het kader van onderhavig beroep opgestelde verweernota. De stelling dat verzoeker vreest dat hij omwille van zijn voorkomen als verwesterd zal worden beschouwd, heeft verweerder dan weer nergens kunnen terugvinden in het administratief dossier.

2.2.2 Voorts verwijst verzoeker in de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota wel naar het "nieuwe" risicoprofiel in de richtlijn van het UNHCR en naar de in de richtlijn opgenomen informatie hierover, maar brengt hij echter geen (nieuwe) concrete elementen met betrekking tot zichzelf aan om deze vrees te staven. Het loutere feit dat hij sinds 2009 niet meer in Afghanistan is geweest, door zijn eigen toedoen vermits hij halsstarrig weigert naar Afghanistan terug te keren ondanks de vele weigeringsbeslissingen, wijst er geenszins op dat verzoeker dermate vervreemd is van de Afghaanse cultuur. Verzoeker reikt ook thans geen (nieuwe) elementen aan die op verwestering wijzen. Zijn verwijzing naar zijn verblijf in Europa is onvoldoende om aan te nemen dat hij door de Afghaanse bevolking in die mate als verwesterd zou worden aanzien dat hij in Afghanistan zijn leven niet zou kunnen heropbouwen. Nergens uit zijn verklaringen blijkt of en wat verzoeker dient te vrezen en dat hij

bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zal kennen omwille van het feit dat hij er lange tijd niet heeft gewoond. Voorts herhaalt verweerder dat het CGVS en de Raad reeds hebben geoordeeld over de door hem aangehaalde vrees omwille van zijn journalistieke activiteiten en zijn beweerde gewijzigde houding ten aanzien van de islam, van vrouwenrechten en van interreligieus respect, én dat verzoeker er niet in slaagt thans nieuwe elementen terzake aan te brengen. Zo verzoeker voorhoudt dat hij behoort tot een risicoprofiel, wat aanleiding zou kunnen geven tot vervolging, stelt verweerder vast dat verzoeker thans geenszins in concreto aantoonde dat er voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit een gegronde vrees voor vervolging in zijn individueel geval blijkt vermits hij zich beperkt tot het verwijzen naar en het citeren uit algemene rapporten.

2.3. Wat het rapport "After Return. Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan" van april 2016 betreft, wenst verweerder er op te wijzen dat het een studie betreft waar 25 Afghanen die als minderjarige naar Europa waren gekomen gevolgd werden na hun gedwongen terugkeer. Ten eerste dient te worden opgemerkt dat deze studie slechts betrekking heeft op een zeer beperkte groep van 25 personen en ten tweede is verzoeker niet als minderjarige naar Europa gekomen. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich in dezelfde situatie zou bevinden als de personen vermeld in dit rapport.

2.4. Waar verzoeker verwijst naar een overzicht van ACCORD van de recentste aanslagen in Kabul (tot de maand april 2016) op de website van ECOI en een artikel van abc newsdd. 25 mei 2016, wenst verweerder er volledigheidshalve op te wijzen dat uit de recente richtlijnen van het UNHCR over Afghanistan niet blijkt dat de veiligheidsanalyse van het CGVS van de stad Kabul niet (meer) correct zou zijn. Net zoals de richtlijnen van 2013 bevestigen de richtlijnen van 2016 dat er regionale verschillen bestaan in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Nergens in de UNHCR richtlijnen van 2016, net zoals in die van 2013, wordt er evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complémentair vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen nog steeds dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen mérités dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er, net zoals in de Eligibility Guidelines van 2013, op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Net zoals in de richtlijnen van 2013 adviseert UNHCR dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

De door verzoeker aangebrachte informatie over de recentste aanslagen in Kabul is niet van die aard om de analyse van het CGVS van de analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul in het kader van artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet te weerleggen. Verweerder volhardt in de bestreden beslissing aangehaalde motivering waaruit blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse

(diplomatieke) aanwezigheid en konvoien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collatéral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Verzoeker slaagt er niet in om deze vaststellingen te weerleggen. De door hem aangehaalde incidenten in de aanvullende nota bevestigen immers het patroon van geweld in Kabul dat wordt beschreven in de desbetreffende motivering. De incidenten in april betreffen een aanval van de Taliban op een zetel van de veiligheidsdiensten in het hart van Kabul en een bomaanslag gericht op een bus van overheidsmedewerkers, waarbij er één persoon is omgekomen. De incidenten in maart betreffen een aanval met raketten op de compound van het Afghaans parlement, waarbij er geen slachtoffers vielen, en een verijdelde aanslag op het hoofd van de inlichtingendienst in Kabul. De aangehaalde aanval in mei 2016 was dan weer gericht op een bus die rechtbankmedewerkers vervoerde. Verweerder benadrukt dat de loutere vaststelling dat er zich nieuwe (veiligheids)incidenten voordoen in een regio waarover op grond van de omstandige, veelvoudige, specifieke en nauwgezette informatie waarop de door het CGVS gehanteerde informatie gestoeld is, wordt geoordeeld dat er voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, op zich niet aantoont dat de feitelijke vaststellingen in deze informatie niet langer actueel of correct zouden zijn. Verzoeker brengt bijgevolg geen informatie bij die de informatie van het CGVS in een ander daglicht stelt en aantoont dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn. Verweerder volhardt dan ook dat, niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, er geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie terecht tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.5. Verweerder besluit dat de gegevens die door verzoeker met toepassing van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet werden aangebracht geen elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

Als bijlage aan het schriftelijk verslag worden de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan" d.d. 19 april 2016 gevoegd.

Op 8 juli 2016 stelt verzoekende partij in haar replieknota het volgende:

"Dat verwerende partij ten onrechte stelt is dat de nieuwe gegevens die door verzoeker werden aangehaald met toepassing van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, met name de recente richtlijn van UNHCR van 19 april 2016, het rapport "After return: documenting the experiences of young people forcibly returned to Afghanistan" van april 2016, en verscheidene krantenartikelen betreffende de actuele veiligheidssituatie, geen elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, en wel om volgende redenen: 1. Verwerende partij beaamt dat UNHCR in haar recente richtlijn aangeeft dat terugkeerders die als verwesterd worden beschouwd een risicoprofiel hebben, maar stelt dat verzoeker in gebreke blijft zijn vrees te individualiseren. Verzoeker wenst voor eerst op te merken dat de door hem aangehaalde vrees voor vervolging omwille van verwestering een sur place ontstane vrees inhoudt. Bijgevolg kan er onmogelijk van hem verwacht worden dat deze vrees voor vervolging gepersonaliseerd wordt. Hetgeen verzoeker wel kan en doet is aantonen op grond van welke kenmerken die hij hier heeft opgelopen hij aan vervolging zou kunnen blootgesteld worden bij terugkeer. De appreciatie door verwerende partij van de nieuwe elementen en van verzoekers vrees als *réfugié sur place* is op essentiële punten manifest

gebrekkig. In tegenstelling tot wat verwerende partij hoog probeert te houden kan niet worden afgeleid dat het gemeenschappelijke kenmerk dat terugkeerders die mogelijks verwesterd zijn als risicoprofiel bindt te herleiden is tot het in Europa toegekomen zijn als minderjarige, of door het waardepatroon dat niet zou stroken met de Afghaanse normen en waarden. Afghaanse terugkeerders die risico lopen omdat ze door sommigen gepercipieerd worden als verwesterd lopen gevaar om verschillende redenen die niet tot minderjarigheid bij aankomst of reële normen en waarden te herleiden zijn, veeleer spelen toegeschreven normen en waarden een rol. De richtlijnen van UNHCR hebben het over de perceptie dat terugkeerders waarden hebben aangenomen of uiterlijkheden die geassocieerd worden met Westerse landen, en dat dit hen problemen oplevert ten gevolge van hun toegeschreven steun voor de overheid en de internationale gemeenschap. Verder vermelden de richtlijnen dat er gevallen bekend zijn van mensen die vermoord zijn of gefolterd werden op grond van het feit dat ze gezien werden als 'buitenlanders' of spionnen voor een westers land. Het zou gaan op jonge mensen met Westerse connecties en manières die risico lopen. Terugkeerders zouden met een veralgemeende veronderstelling te kampen hebben dat ze verwesterd zijn of anti-islamitisch zijn geworden door hun verblijf in Europa. Nergens wordt er hier een leeftijdsvoorwaarde aan gekoppeld, en het blijkt dat het vooral om toegeschreven, en niet daadwerkelijke, verwestering gaat. Het blijkt duidelijk dat het om toegeschreven 'vreemdheid' gaat, waar erg agressief op gereageerd wordt, en om een toegeschreven rijkdom door in Europa verbleven te hebben die het risico op ontvoeringen gevoelig verhoogt. De gemeenschappelijke deler van de risicogroep is 'terugkeer na een langdurig verblijf in Europa'. Verwerende partij gaat hier volledig aan voorbij. Verzoekende partij heeft zijn toegeschreven verwestering en de vrees die er uit voortvloeit wel degelijk onderbouwd én gepersonaliseerd. Hij heeft Westerse mode overgenomen, is jong en open van geest, zijn kijk op de wereld en op vrouwenrechten is hier veranderd, zijn kijk op islam en godsdienstbeleving is hier veranderd, en hij heeft tal van kritische activiteiten op zich genomen, waaronder niet in het minst journalistieke activiteiten die hij consequent, i.e. niet opportunistisch, en frequent uitoefent met toewijding. 2. Verwerende partij meent met betrekking tot het rapport "After return: documenting the experiences of young people forcibly returned to Afghanistan" dat gelet op het feit dat het slechts om 25 personen gaat dit niet representatief is. Het is echter de enige opvolgingsstudie die nagaat wat er gebeurt bij terugkeer, en er is geen enkele reden om aan de representativiteit ervan te twifelen. Als 7 mensen op de 25 van de doelgroep rapporteren dat men doelwit is vanwege het feit dat ze gewoon teruggekeerd zijn uit Europa dan is dit significant te noemen. Dat hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk nieuwe elementen heeft voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Niet in het minst wezen de voorgelegde elementen erop dat er nieuwe elementen aan de orde zijn, en dus onderzocht dienden te worden, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt."

4.2. De Raad wijst er vooreerst op dat waar verzoekende partij ter terechtzitting van 10 juni 2016 aanvoert dat haar activiteiten in België ook samen moeten gezien worden met het feit dat haar vader politieofficier is, aan verzoekende partij haar verklaarde problemen (en die van haar gezin) in haar land van herkomst, o.a. die (van haar vader) naar aanleiding van de voormalige functie van haar vader bij de politie, geen geloof kan worden gehecht, zo werd eerder in het kader van verzoekende partij haar vorige, derde asielaanvraag vastgesteld en geoordeeld in het arrest van de Raad nr. 159 488 van 5 januari 2016 dat gezag van gewijsde geniet.

4.3. Betreffende verzoekende partij haar betoog omtrent haar verwestering en het risicoprofiel voor terugkeerders die als verwesterd beschouwd (kunnen) worden, merkt de Raad op dat er in de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan" d.d. 19 april 2016 inderdaad sprake is, zoals verzoekende partij correct aangeeft, van het potentiële risicoprofiel ('potential risk profiles') van personen die "verwesterd" zijn en/of gepercipieerd worden als "verwesterd".

Als subcategorie van de "Individuals Associated with, or Perceived as Supportive of, the Government and the International Community, Including the International Military Forces" bepalen voornoemde richtlijnen van UNHCR omtrent de "Individuals perceived as 'Westernized'" het volgende: "AGEs reportedly target individuals who are perceived to have adopted values and/or appearances associated with Western countries, due to their imputed support for the Government and the international community. There are reports of individuals who returned from Western countries having been tortured or killed by AGEs on the grounds that they had become "foreigners" or that they were spies for a Western country. Individuals who fall under other profiles, such as profile 1.e. (humanitarian workers and development workers) and profile 1.i. (women in the public sphere) may similarly be accused by AGEs

for having adopted values and/or appearances associated with Western countries, and may be targeted for that reason.” (p. 41 van voormelde richtlijnen).

In de voetnoten bij voormelde bepaling, leest men o.a. het volgende: *“Young people with Western connections and mannerisms are reportedly at risk of being mistaken for collaborators with the government and the international community (...).* (voetnoot nr. 255), *“An Afghan asylum-seeker deported from Australia was reportedly accused of being a spy and tortured when he was captured by the Taliban and it was discovered he had pictures from Australia on his phone”,* en *“An Afghan-Australian man traveling between Ghazni province and Kabul was reportedly killed by the Taliban after being singled out on a bus and accused of being a foreigner”* (voetnoot nr. 256).

4.4. Het volstaat niet om op algemene wijze te verwijzen naar (algemene informatie, zoals het als bijlage aan de aanvullende nota gevoegde rapport *“After return”* van april 2016, omtrent) de verwestering van en de soms moeilijke en problematische/kwetsbare positie van voornamelijk Afghaanse jongeren bij een terugkeer naar hun land van herkomst, doch men dient zijn risicoprofiel *in concreto* aannemelijk te maken.

Dit wordt ook uitdrukkelijk gesteld door UNHCR in voornoemde richtlijnen waar in dit verband expliciet wordt vermeld dat (p. 42) *“Based on the preceding analysis, UNHCR considers that, depending on the individual circumstances of the case, persons associated with, or perceived as supportive of, the Government or the international military forces, may be in need of international refugee protection on the ground of their (imputed) political opinion or other relevant grounds. Such persons include: (...) j) individuals perceived as “westernized”.*

Er dient dan ook, gelet op het voorgaande, rekening te worden gehouden met en het is afhankelijk van de individuele en concrete omstandigheden eigen aan elke zaak. Dat terugkeerders, zoals blijkt uit het door verzoekende partij bijgebrachte rapport *“After return”* van april 2016 dat een aantal getuigenissen dienaangaande bevat, in Afghanistan met problemen te maken kunnen krijgen o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn, en dat het (toegeschreven) hebben van waarden of uiterlijkheden die geassocieerd worden met Westerse landen in Afghanistan problematisch kan zijn, wordt niet betwist, doch men dient zijn risicoprofiel individueel *in concreto* aannemelijk te maken, rekening houdende met en voortgaande op zijn/haar specifieke persoonlijke situatie.

4.5. Waar verzoekende partij ter terechtzitting alsook in haar verscheidene schriftelijke procedur stukken oppert dat zij verwesterd is, gelet op haar langdurig verblijf in Europa, haar journalistieke activiteiten, haar voorkomen en haar visie op de rechten van vrouwen, beperkt zij zich grotendeels tot het herhalen van verklaringen die zij eerder dienaangaande in het kader van haar derde asielaanvraag heeft aangehaald.

De Raad verwijst dienaangaande integraal naar hetgeen eerder in dit verband bij voormeld arrest nr. 159 488 van 5 januari 2016 werd vastgesteld, met name:

“Tevens kan dienstig verwezen worden naar de volgende pertinente motivering in de bestreden beslissing aangaande verzoekers vrees omwille van het verblijf in een kerk in België en zijn vermeende verwestering: (...) Na uw eerste gehoor in het kader van uw huidige asielaanvraag legde uw advocaat een schrijven neer waarin melding gemaakt wordt van een reportage die u samen met twee vrienden maakte over Afghanen die in België in een kerk verblijven. Deze reportage werd gepubliceerd op de Youtubepagina van de vriend die meewerkte aan deze reportage. Naar aanleiding van de publicatie van deze reportage zou u bedreigingen hebben ontvangen. U werd door het CGVS uitgenodigd om op 19 februari 2015 deze nieuwe feiten toe te lichten. Tijdens dit tweede gehoor verklaart u drie van uw bedreigers persoonlijk te kennen namelijk F.R., N.R. en M.D.. F.R. en zijn broer N.R. zijn zonen van de schoonbroer van uw oom langs vaderskant. M.D. is een neef langs vaderskant. Betreffende de bedreiging door F.R. dient te worden opgemerkt dat deze verwijst naar uw anti-islamitische activiteiten in het verleden (cgvs 19.02.2015, p.6), met name uw vermeende bekering tot het christendom en de problemen die u daardoor ondervonden zou hebben met uw familieleden, en de moord op uw familieleden langs vaderskant (cgvs 19.02.2015, p.7). Over de bedreiging door uw neef M.D. stelt u dat hij boos is op u en uw gezinsleden omdat zijn moeder gedood werd door de mannen van T.K. en daarom in zijn commentaar verwijst naar de schaamte die u naar de familie bracht (cgvs 19.02.2015, p.9). Hierover werd supra reeds opgemerkt dat het CGVS noch in uw eerdere asielaanvragen noch in uw huidige asielaanvraag enig geloof gehecht heeft aan uw verklaringen betreffende uw problemen met een crimineel met de naam T.K. zodat er evenmin geloof gehecht worden aan de gevolgen van de problemen, waaronder de moorden op uw tante en uw oom en zodat er evenmin geloof gehecht worden

aan de beweringen van en uw gezinsleden dat de mullah die de begrafenis van uw oom leidde uw familieleden tegen jullie opzette omdat u het islamitisch geloof zou hebben verlaten.

De vaststelling dat uw familieleden verwijzen naar deze ongeloofwaardige problemen doet dan ook het ernstige vermoeden ontstaan dat deze bedreigingen een gesolliciteerd en gefabriceerd karakter vertonen. Wanneer het CGVS tijdens het gehoor bovendien opmerkt dat uw neef M.D. niet alleen als tolk voor de Amerikaanse ambassade werkte maar op zijn Facebookprofiel de Afghaanse nationale politie, het Afghaans nationaal leger, het US Central Command, EU VISA, USAID en de Afghaanse geheime dienst NDS aanprijst en u vraagt waarom iemand met een dergelijk profiel u zou willen doden louter omdat u een reportage draaide in een kerk verwijst u opnieuw naar de - ongeloofwaardige - moord op zijn moeder. U vult verder aan dat het bijzonder moeilijk is om iemands drijfveren te kennen en stelt dat u sinds het verlaten van Afghanistan geen contact meer heeft met uw neef (cgvs 19.02.2015, p.10). Tijdens uw eerste gehoor in het kader van uw huidige aanvraag beweerde u echter nog wel degelijk contact te hebben met deze neef. U verklaarde dat hij u een artikel over de situatie van vrouwen in Afghanistan doorstuurde en dat jullie een erg goed band hebben. Uw neef zou, tegen het advies van zijn vader in, ook nog contact met jullie hebben gezocht na de dood van zijn moeder (cgvs 10.07.2014, p.8-9). De vaststelling dat uw antwoord op de opmerking van het CGVS betreffende het profiel van uw neef weinig overtuigt en de constatering dat u leugenachtige verklaringen aflegt betreffende de contacten met uw neef schragen de hiervoor opgeworpen bedenking aangaande het gesolliciteerd en gefabriceerd karakter van de door u voorgelegde bedreigingen. Voorgaande vaststellingen ondergraven bijkomend ook de bewijswaarde van de andere door u voorgelegde bedreigingen op het Youtubekanaal van uw vriend. Gezien de anonimiteit van het internet kan immers eender wie een profiel aanmaken op een sociale netwerksite onder een valse identiteit en hiermee (gesolliciteerde) bedreigingen uiten. Hoe dan ook dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen betreffende deze andere bedreigingen niet overtuigen. U stelt uw andere bedreigers op het Youtubeprofiel van uw vriend niet te kennen (cgvs 19.02.2015, p.11). Het is dan ook opmerkelijk dat u verklaart de internetprofielen van deze bedreigers niet te hebben bekeken (cgvs 19.02.2015, p.8). U controleerde evenmin of deze profielen al dan niet recent werden opgemaakt (cgvs p.11). U stelt hierover dat u zich niet in de positie bevindt hiernaar onderzoek te doen (cgvs 19.02.2015, p.8). Deze bewering kan echter niet overtuigen. U verklaarde immers actief te zijn als burgerjournalist en toegang te hebben tot internet (cgvs 10.07.2014, p.5). Daarnaast dient opgemerkt te worden dat u de intellectuele en technische capaciteiten bezit om een reportage te draaien en deze op het internet te publiceren. Wanneer het CGVS informeert wie er zich achter het profiel G.N. bevindt, één van de personen die bedreigingen uitte op het Youtubekanaal van uw vriend, stelt u dit niet te weten. U bent er evenmin van op het hoogte of deze persoon zich in Afghanistan bevindt of in het buitenland (cgvs 19.02.2015, p.12). Gevraagd of u weet waar A.A. woont antwoordt u ontkennend. Wanneer de protection officer van het CGVS u er op wijst dat het slechts enkele minuten zoekwerk vraagt om uit te vinden dat deze persoon zich in het Verenigd Koninkrijk bevindt en bovendien op zijn Youtubeprofiel berichten publiceert aangaande religieuze tolerantie in Afghanistan en u vraagt of deze persoon een bedreiging zou vormen in geval van terugkeer naar Afghanistan verwijst u enkel naar een mogelijke bedreiging in België gezien hij zich in een buurland bevindt en verwijst u verder naar de andere bedreigingen op het Youtubeprofiel van uw vriend (cgvs 19.02.2015, p.8-9). De door uw advocaat in zijn schrijven van 23 januari 2015 geciteerde S.J. verklaart op zijn profielpagina op de sociale netwerksite "GOOGLE+", welke verbonden is aan zijn Youtubeprofiel, in New York te wonen. Op zijn Youtubeprofiel beveelt deze persoon overigens een nederlandstalige voorlichtingsfilmpje tegen pesten aan, waaruit kan worden afgeleid dat hij op zijn minst een basiskennis Nederlands heeft en dus enige tijd in het Nederlands taalgebied heeft verbleven. Uit het Youtubeprofiel van "drunenoo1", die negatieve commentaar in het Pasjtoe uitte (cgvs 19.02.2015, p.7), blijkt dat de persoon achter dit profiel eveneens het Nederlands goed beheerst en commentaar levert op Nederlandse aangelegenheden. Aangaande de bedreiging die onder de naam "D.O." gepubliceerd werd dient vastgesteld te worden dat deze in het Engels werd geschreven waardoor allerminst afgeleid kan worden dat achter deze bedreiging een Afghaan schuilgaat die u in geval van terugkeer naar Kaboel zou moeten vrezen. De vaststelling dat u niet het minste onderzoek deed naar de personen achter deze profielen ondergraft in bijzonder ernstige mate de geloofwaardigheid van uw bewering deze personen te vrezen in geval van terugkeer naar uw land van herkomst. Van iemand die verklaart niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst omdat hij bedreigd werd mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij op zijn minst enige moeite doet te onderzoeken of zijn bedreigers in dit land al of niet een reëel risico kunnen vormen. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat er na uw tweede gehoor in het kader van uw huidige aanvraag geen enkele commentaar meer werd gepubliceerd op deze reportage wat andermaal een aanwijzing is dat de door u aangehaalde negatieve reacties en commentaren een gesolliciteerd karakter vertonen. Wat de onder de namen "M.S." en "S.420" gepubliceerde commentaren betreft kan nog worden opgemerkt dat dit slechts negatieve opmerkingen betreffen maar geen bedreigingen (cgvs

19.02.2015, p.7). Ten slotte verklaart u tijdens uw tweede gehoor in het kader van uw huidige asielaanvraag nog drie dreig telefoons te hebben ontvangen vanuit Afghanistan.

Ter staving van deze dreig telefoons legt u een blad neer waarop drie telefoonnummers getypt staan die beginnen met de Afghaanse landcode. De eerste dreig telefoon zou uitgegaan zijn van de echtgenote van uw oom langs vaderskant voorafgaand aan de publicatie van de reportage over de migranten in de kerk (cgvs 19.02.2015, p.3). Na de publicatie van de reportage zou u nog twee andere dreig telefoons hebben ontvangen, waaronder één van de schoonbroer van uw oom die verwees naar de moord op uw tante en uw oom (cgvs 19.02.2015, p.3-4). Betreffende de problemen die u en uw gezinsleden met uw familie in Afghanistan zouden kennen vanwege de moord op uw tante en uw oom door de mannen van T.K. werd hiervoor reeds gesteld dat daaraan geen enkel geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw bewering dat u en uw gezinsleden door uw tante en de schoonbroer van uw oom telefonisch bedreigd werden. Betreffende de derde dreig telefoon waarover u verklaart dat u door een onbekende man opgebeld werd die u en uw vader ervan beschuldigde ongelovigen te zijn en jullie met de dood bedreigde (cgvs 19.02.2015, p.4) dient te worden opgemerkt dat supra reeds werd vastgesteld dat aan jullie beweerde problemen met jullie omgeving in Afghanistan en de taliban vanwege jullie vermeende bekering geen enkel geloof kan worden gehecht. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u door een onbekende man telefonisch bedreigd werd vanwege deze vermeende bekering. Het eenvoudigweg neerleggen van telefoonnummers die beginnen met de Afghaanse landcode levert allerminst het bewijs dat u bedreigd werd door iemand die een van deze telefoonnummers gebruikte.”

In onderhavig verzoekschrift verwijst verzoeker slechts naar zijn eigen verklaring (verzoekschrift, stuk 3) teneinde zijn beweerde gewijzigde houding ten aanzien van de islam, van vrouwenrechten en van interreligieus respect te staven. Deze verklaring kan bezwaarlijk als een objectieve bron worden beschouwd. Verder toont verzoeker geenszins aan dat zijn gewijzigde gedachtegoed in casu dermate zwaarwichtig zou zijn dat er ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verder kan het feit dat verzoeker in België als vrijwilliger een (foto)reportage maakte voor een magazine op zich evenmin aantonen dat er in casu sprake is van een dergelijke vrees voor vervolging of een dergelijk risico op ernstige schade. Verder spreekt verzoeker de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot zijn journalistieke bezigheden in België enkel tegen zonder deze motivering evenwel aan de hand van concrete elementen te trachten te weerleggen, hetgeen niet dienstig is. Dit klemt des te meer daar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij bedreigd werd omwille van zijn journalistieke bezigheden in België, doch uit de motivering in de bestreden beslissing blijkt dat deze bedreigingen onder meer gelinkt waren aan T.K., waaromtrent verzoeker in onderhavig verzoekschrift enerzijds stelt dat hij hieromtrent gelogen heeft doch dat niet alles gelogen was en anderzijds niet verduidelijkt waarom hij aangaande T.K. zou bedreigd worden. Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient er bovendien op gewezen dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Ieder dossier wordt individueel behandeld en de arresten van de Raad hebben geen precedentwaarde. Verzoekers stelling: “Bij een terugkeer naar Afghanistan zou verzoekende partij gezien kunnen worden als ‘besmet’ door de Westerse waarden” (de Raad onderlijnt) kan niet gezien worden als een concreet element dat in casu sprake is van een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zoals hiervoor uiteengezet. Het ter terechtzitting neergelegde filmpje op YouTube heeft geen betrekking op verzoekers persoon (rechtspiegingsdossier, stuk 3 van stuk 11) en is dan ook niet van aard in concreto aan te tonen dat verzoeker verwesterd is of in Afghanistan als dusdanig zou worden aanzien. Dat het aantal views van zijn reportage op YouTube is toegenomen (rechtspiegingsdossier, stuk 4 van stuk 11), doet geen afbreuk aan de voorgaande pertinente vaststellingen, temeer daar slechts 105 van 4790 personen die de reportage bekeken op YouTube een “dislike” hebben gegeven, hetgeen alleszins niet als een ernstige bedreiging kan worden aanzien. Dat verzoeker deelneemt aan een jongerenproject van Vluchtelingenwerk Vlaanderen (rechtspiegingsdossier, stuk 6 van stuk 11) betekent op zich evenmin dat verzoeker dermate verwesterd zou zijn dat hij vervolging dient te vrezen of een ernstig risico loopt op ernstige schade ingeval van terugkeer naar Afghanistan, noch dat hij daar zou aanzien worden als een verwesterd persoon. Hetzelfde geldt voor zijn activiteiten voor “Sans Papiers TV” (rechtspiegingsdossier, stuk 7 van stuk 11), waarvan hij evenmin aantoonde dat deze activiteiten zouden gekend zijn in zijn land van herkomst.

Waar verzoeker nog verwijst naar de positie van de vrouw in Afghanistan en de onderdanige positie van zijn zus in zijn familie, dient erop gewezen dat in 's Raads arrest nummer 159 487 van 5 januari 2016 ten aanzien van verzoekers zus als volgt wordt gesteld: “Vervolgens geeft verzoekster een zeer uitgebreide uiteenzetting over de positie van de vrouw in Afghanistan, de invloed van een verblijf in het Westen voor Afghaanse terugkeerders en de behandeling die haar volgens haar zal te wachten staan ingeval van een terugkeer naar Afghanistan. Verzoekster verwijst dienaangaande naar een uitgebreide

reeks rapporten, richtlijnen, onderzoeken, publicaties en artikelen alsook internationale en Europese regelgeving en rechtspraak (verzoekschrift, stukken 7-28).

Vooreerst moet dienaangaande worden opgemerkt dat verzoekster haar vrees voor vervolging in concreto aannemelijk dient te maken en dat een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoon hiervoor niet voldoende is, zelfs al gaat het om een grote hoeveelheid algemene informatie. De Raad stelt vast dat verzoekster doorheen haar asielrelaas in onderhavig verzoekschrift slechts één element aanhaalt waaruit volgens haar blijkt dat zij als vrouw onderworpen wordt aan een vernederende en mensonwaardige behandeling, namelijk dat zij niet mocht buiten komen zonder mannelijke begeleiding (veelal haar broer). Er dient echter aan herinnerd dat hoger reeds werd gesteld dat het feit dat verzoekster in het verzoekschrift van haar beroep tegen de beslissing in het kader van haar derde asielaanvraag plots met een sterk gewijzigd asielrelaas komt, stelt dat zij gelogen heeft en bepaalde zaken heeft verzwegen, en dit zonder een afdoende verklaring, in zeer ernstige mate afbreuk doet aan haar algehele geloofwaardigheid, alsook aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door haar ingeroepen asielmotieven. Daarenboven wordt er in de bestreden beslissing terecht op het volgende gewezen: "Hoe dan ook dient betreffende de door u vermelde concrete problemen die u in geval van terugkeer zou ondervinden (niet onbegeleid het huis kunnen verlaten) te worden vastgesteld dat deze op zich onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien kan opgemerkt worden dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde dat u het middelbaar onderwijs afrondde voor uw vertrek uit Afghanistan en u wou inschrijven aan de universiteit van Kaboel. Hieruit kan redelijkerwijs afgeleid worden dat uw familie niet alleen belang hecht aan de opleiding van hun dochter, maar dat u ook een zekere mate van bewegingsvrijheid kende. Aan uw bewering dat u zich pas in België bewust werd van de moeilijke situatie van vrouwen in Afghanistan en u in geval van terugkeer onmogelijk opnieuw zou kunnen conformeren kan dan ook geen geloof worden gehecht." Deze motivering wordt door de Raad tot de zijne gemaakt. Tevens wijst verweerder er in zijn nota met opmerkingen terecht op dat verzoekster geen alleenstaande vrouw is, aangezien zij in het gezelschap verkeert van haar familie. Verder dient erop gewezen dat uit de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 (verzoekschrift, stuk 11) blijkt dat vrouwen het vooral zwaar te verduren hebben in gebieden die onder de controle staan van de taliban en andere AGE's, terwijl verzoekster afkomstig is uit Kabul-stad, een plaats die volgens de door verweerder aan zijn nota met opmerkingen toegevoegde COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul" van 12 oktober 2015 stevig in handen is van de overheid. Bovendien wordt er in voormelde Guidelines op gewezen dat men rekening dient te houden met de individuele omstandigheden terwijl hoger reeds is komen vast te staan dat verzoekster er niet in slaagt een concreet element aannemelijk te maken waaruit zou kunnen blijken dat zij omwille van haar positie als vrouw vervolging dient te vrezen. Waar verzoekster verwijst naar haar verblijf in een kerk, aanvoert dat een beschuldiging van apostasie dient om groepen op te zetten tegen de beschuldigten en ter illustratie verwijst naar het geval van F.M., dient erop gewezen dat verzoekster opnieuw nalaat een concreet element aan te brengen waaruit zou kunnen blijken waarom men de bevolking in Afghanistan tegen haar en haar gezin zou willen opzetten. Opnieuw kan herhaald worden dat haar leugenachtige verklaringen en het feit dat zij zaken zou hebben verzwegen, in zeer ernstige mate afbreuk doet aan haar algehele geloofwaardigheid, alsook aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door haar ingeroepen asielmotieven. Daarenboven toont zij niet aan dat men in Afghanistan op de hoogte is van haar verblijf in een kerk. Uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat het louter verblijven in een kerk op zich niet leidt tot vervolging in Afghanistan. Waar verzoekster beweert dat deze informatie te specifiek en concreet is, komt zij niet verder dan het louter tegenspreken van deze informatie en van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal zonder een stuk bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat deze informatie onjuist of achterhaald is, hetgeen geen dienstig verweer is. Verder verwijst zij slechts naar algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoon, terwijl zij de door haar aangevoerde vrees voor vervolging in concreto aannemelijk dient te maken. Voorts toont zij geenszins aan dat zij zich in een gelijkaardige situatie zou bevinden als F.M.[...] Waar verzoekster stelt dat, gelet op haar gewijzigde asielrelaas, de redenering dat geen geloof gehecht kan worden aan de beschuldigingen van de mullah op de begrafenis van haar oom en tante omdat het relaas met betrekking tot T.K. ongeloofwaardig is, niet meer opgaat en dat haar oom en tante wel degelijk begraven en de mullah daar wel degelijk beschuldigingen van apostasie uitte ten aanzien van verzoekster en haar familie, dient er nogmaals op gewezen dat verzoekster nalaat in concreto aan te duiden om welke redenen zij en haar familie valselijk van apostasie zouden worden beschuldigd. Het loutere feit dat zij Afghanistan verlaten hebben, kan op zich niet worden aangenomen als een reden om de bevolking tegen hen op te zetten. Temeer daar uit de door verzoekster bijgebrachte informatie blijkt dat er zich in Kabul veel terugkeerders bevinden.

Verder dient erop gewezen dat hoger reeds kwam vast te staan dat geen geloof gehecht kan worden aan verzoeksters gewijzigde asielrelaas in onderhavig verzoekschrift en dus evenmin aan het feit dat haar oom en tante zouden zijn vermoord.

Wat betreft het feit dat verzoekster aanvoert dat zij zich in Kabul als vrouw niet vrij kon verplaatsen en de uitgebreide uiteenzetting over de vrijheid van beweging en de mensenrechtenschendingen ten aanzien van vrouwen in Afghanistan in onderhavig verzoekschrift, dient nogmaals herhaald dat verzoekster middelbaar onderwijs kon volgen en universitaire studies zou aanvatten voor haar vertrek uit Afghanistan, zodat zij niet in concreto aannemelijk maakt dat haar bewegingsvrijheid dermate beperkt zou zijn dat er in casu sprake is van vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Evenmin ontwaart de Raad elementen waaruit zou kunnen blijken dat hiervan in casu sprake zou zijn ingeval van verzoeksters terugkeer naar Afghanistan.”

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in het kader van onderhavige asielaanvraag geen nieuwe feiten of elementen aanbrengt die vermogen aan het gezag van gewijsde van voormeld arrest van de Raad te tornen. Ze beperkt zich immers hoofdzakelijk tot het herhalen van eerdere verklaringen, die zij al in (diezelfde zin) bij haar vorige asielaanvraag aflegde en de vaststelling dat UNHCR verwestering heeft opgenomen in het risicoprofiel.

De Raad verwijst voorts naar de grond in de beschikking van 10 mei 2016 waar met betrekking tot verzoekende partij haar artistieke en journalistieke activiteiten in België o.a. als volgt wordt vastgesteld:

“4.3. Wat betreft de fotokopieën van de uitprint van de Youtubepagina en Facebookpagina waarop een documentaire van verzoeker werd gepubliceerd, merkt verweerder in zijn beslissing correct op dat hij reeds fotokopieën van een uitprint van deze webpagina's neerlegde in het kader van zijn derde asielaanvraag. Waar verzoeker betwist dat hij reeds een uitprint voorlegde van de Youtubepagina en facebookpagina in het kader van zijn derde asielaanvraag en preciseert dat hij toen een uitprint voorlegde van de publicatie van zijn documentaire op Youtube “voice of undocumented” gepubliceerd door Rami D. Boy, terwijl hij bij zijn vierde aanvraag een uitprint van diezelfde video op hetzelfde kanaal voorlegt, maar nu met 7130 views, stelt de Raad samen met verweerder in zijn verweernota vast dat verzoeker in het kader van zijn vorige asielaanvraag reeds een vrees aanhaalde omwille van zijn activiteiten als documentairemaker, waarbij hij toen ook reeds een fotokopie neerlegde van de uitprint van de youtube-pagina en een facebookpagina waarop een documentaire van hem werd gepubliceerd. Het ging toen om de youtube-pagina van een vriend van verzoeker die meewerkte aan de reportage en een facebookpagina genaamd “Protection for Afghans in Belgium”. Verzoeker werd uitgenodigd door het CGVS om deze feiten toe te lichten en het CGVS motiveerde omstandig in de beslissing in het kader van de derde asielaanvraag over de door verzoeker aangehaalde bedreigingen omwille van deze documentaire. Uit deze motivering blijkt duidelijk dat verzoeker er niet in slaagde deze bedreigingen aannemelijk te maken en dat de bewijswaarde van de door verzoeker voorgelegde bedreigingen op het Youtubekanaal van zijn vriend ondergraven werd. De Raad bevestigde deze motivering in het arrest nr. 159 488 en stelde onder meer “Verder spreekt verzoeker de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot zijn journalistieke bezigheden in België enkel tegen zonder deze motivering evenwel aan de hand van concrete elementen te trachten te weerleggen, hetgeen niet dienstig is. Dit klemt des te meer daar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij bedreigd werd omwille van zijn journalistieke bezigheden in België, doch uit de motivering in de bestreden beslissing blijkt dat deze bedreigingen onder meer gelinkt waren aan T.K., waaromtrent verzoeker in onderhavig verzoekschrift enerzijds stelt dat hij hieromtrent gelogen heeft doch dat niet alles gelogen was en anderzijds niet verduidelijkt waarom hij aangaande T.K. zou bedreigd worden. Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient er bovendien op gewezen dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Ieder dossier wordt individueel behandeld en de arresten van de Raad hebben geen precedentwaarde. Verzoekers stelling: “Bij een terugkeer naar Afghanistan zou verzoekende partij gezien kunnen worden als ‘besmet’ door de Westerse waarden” (de Raad onderlijnt) kan niet gezien worden als een concreet element dat in casu sprake is van een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zoals hiervoor uiteengezet. Het ter terechtzitting neergelegde filmpje op YouTube heeft geen betrekking op verzoekers persoon (rechtsplegingsdossier, stuk 3 van stuk 11) en is dan ook niet van aard in concreto aan te tonen dat verzoeker verwesterd is of in Afghanistan als dusdanig zou worden aanzien. Dat het aantal views van zijn reportage op YouTube is toegenomen (rechtsplegingsdossier, stuk 4 van stuk 11), doet geen afbreuk aan de voorgaande pertinente vaststellingen, temeer daar slechts 105 van 4790 personen die de reportage bekeken op YouTube een “dislike” hebben gegeven, hetgeen alleszins niet als een ernstige bedreiging kan worden aanzien. Dat verzoeker deelneemt aan een jongerenproject van Vluchtelingenwerk Vlaanderen (rechtsplegingsdossier, stuk 6 van stuk 11) betekent op zich evenmin dat verzoeker dermate verwesterd

zou zijn dat hij vervolging dient te vrezen of een ernstig risico loopt op ernstige schade ingeval van terugkeer naar Afghanistan, noch dat hij daar zou aanzien worden als een verwesterd persoon. Hetzelfde geldt voor zijn activiteiten voor "Sans Papiers TV" (rechtsplegingsdossier, stuk 7 van stuk 11), waarvan hij evenmin aantoonde dat deze activiteiten zouden gekend zijn in zijn land van herkomst."

Waar verzoeker benadrukt dat de video van zijn documentaire op YouTube ondertussen 7130 keer is bekeken, stelt de Raad vast dat, ofschoon deze nu meer views telt, het aantal "dislikes" sedert zijn vorige asielaanvraag niet gestegen is. Slechts 105 van 7130 personen die de reportage bekeken op YouTube hebben een "dislike" gegeven en zelfs 9 personen hebben deze "geliked", hetgeen alleszins niet als een ernstige bedreiging kan worden aanzien. Het gegeven dat het aantal views van zijn reportage op YouTube is toegenomen, doet geen afbreuk aan de voorgaande pertinente vaststellingen.

4.4. Inzake verzoekers stelling dat hij thans bewijzen voorlegt dat de video werd gepubliceerd op Refugee Hope, een facebookpagina waar 57021 mensen op zijn geabonneerd en eveneens op een Afghaanse pagina, waardoor de video verspreid is onder de Afghaanse gemeenschap en de video druk becommentarieerd werd en dat sommige van die commentaren bijzonder giftig en bedreigend zijn, treedt de Raad verweerder bij waar deze in zijn verweernota stelt dat verzoeker er met de door hem neergelegde documenten niet in slaagt om deze stellingen te staven. Zo blijkt uit de fotokopie van de uitprint van een facebookbericht van Refugee.News (met de vermelding "Refugee Hope" op het document) wel dat het bericht 3711 keer zou zijn bekeken, maar verder blijkt ook dat het 228 keer werd geliked en dat het maar 6 commentaren heeft gekregen. De inhoud van deze commentaren wordt zelfs helemaal niet weergegeven. De uitprint van de Afghaanse pagina bevat dan weer helemaal geen verdere informatie, behalve de vaststelling dat de video op deze pagina werd gepost. Zo kan uit deze uitprint niet worden opgemaakt hoeveel keer de video werd bekeken en of deze commentaar heeft gekregen. Verder haalde verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag voor de Dienst Vreemdelingenzaken wel aan dat hij opnieuw asiel aanvroeg omwille van zijn activiteiten als documentairemaker omtrent de problemen in Afghanistan (zie verklaring meervoudige aanvraag DVZ, vraag 15) en stelde hij te vrezen gedood te worden, waarbij hij verklaarde vooral de gouverneur van de provincie Parwan te vrezen omwille van zijn vader. Verder verwees hij naar zijn verblijf van zeven jaar in België en stelde hij in heel algemene termen "ook de journalistiek, mijn profiel is heel bekend." zonder dat verder ook maar op enige manier concreet te staven of toe te lichten (zie verklaring meervoudige aanvraag DVZ, vraag 18). Ook thans in onderhavig verzoekschrift beperkt verzoeker zich tot boude niet met concrete elementen gestaafde beweringen. Het feit dat verzoeker ondertussen een nieuwe documentaire over het leven van Afghaanse vluchtelingen heeft gemaakt en voorlegt, verandert niets aan deze vaststellingen. Verzoeker bracht inzake de opnieuw door hem aangehaalde vrees omwille van zijn activiteiten als documentairemaker in België dan ook geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt."

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt deze grond met concrete en valabele elementen en ze werpt er geen ander licht op.

Waar verzoekende partij stelt dat haar journalistieke activiteiten voor een onafhankelijke mediagroep, en haar contacten met NGO's bekend zijn bij de Afghaanse gemeenschap hier in België, is de Raad van oordeel dat dit kan aangenomen worden. Verzoekende partij toont echter niet aan en zij maakt niet aannemelijk dat haar journalistieke en artistieke activiteiten en contacten met NGO's in Afghanistan enige bekendheid zouden genieten, laat staan dat zij hierdoor gevisieerd en bedreigd zou worden.

Verzoekende partij maakt dan ook, gelet op het voorgaande, haar verklaarde risicoprofiel, in die zin dat zij bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan als verwesterd gepercipieerd en hierom gevisieerd zou worden, niet aannemelijk. Ze toont niet aan en maakt niet aannemelijk dat haar verblijf in Europa van haar een dusdanig verwesterde persoon zou hebben gemaakt dat zij haar leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. De Raad stipt overigens aan dat het gegeven dat verzoekende partij reeds bijna 7 jaren in België leeft en verblijft, toe te schrijven valt aan en te verklaren is door het feit dat zij hier inmiddels vier asielaanvragen heeft ingediend, en zij bovendien bij haar vorige, derde asielaanvraag uitdrukkelijk te kennen gaf en toegaf bij haar eerste twee asielaanvragen over verschillende essentiële aspecten van haar relaas te hebben gelogen en deze anders te hebben voorgesteld alsook belangrijke informatie toen te hebben verzwegen en te hebben achtergehouden.

Verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat zij dermate verwesterd zou zijn dat zij vervolging dient te vrezen of een ernstig risico loopt op ernstige schade ingeval van terugkeer naar Afghanistan, noch dat zij daar zou aanzien worden als een verwesterd persoon.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, werd door het Commissariaat-generaal wel degelijk rekening gehouden met de recentste richtlijnen van UNHCR inzake Afghanistan van 19 april 2016, welke overigens in zijn geheel als bijlage aan de verweernota werden gevoegd, en kan de commissaris-generaal dienaangaande dan ook geen onzorgvuldig handelen worden verweten. Betreffende de verwijzing naar een welbepaald arrest van de Raad dient er bovendien op te worden gewezen dat arresten van de Raad geen precedentwaarde hebben en elk asiëldossier individueel op zijn eigen merites wordt onderzocht en beoordeeld, zoals *in casu* geschiedt.

4.6. Betreffende verzoekende partij haar verwijzing naar de slechte veiligheidssituatie in Afghanistan, stelt de Raad vast dat ofschoon de door verzoekende partij als bijlage bij haar aanvullende nota gevoegde informatie omtrent de veiligheidssituatie in Afghanistan recenter is, deze geen afbreuk doet of ander licht vermag te werpen op de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier. Integendeel zelfs, de informatie van verzoekende partij omtrent de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst, de hoofdstad Kabul, leunt daarentegen sterk aan bij en sluit aan bij de informatie van het Commissariaat-generaal hieromtrent. Zo ondersteunt zij o.a. de vaststelling dat het geweld dat de Afghaanse hoofdstad teistert hoofdzakelijk gericht van aard is, en gecoördineerde en complexe aanslagen betreft tegen "*high profile*" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld dat Kabul treft, is blijkens de informatie, zowel die van het Commissariaat-generaal als die van verzoekende partij, voornamelijk gericht tegen de Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, de buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid, en konvooien van NATO en de European Police Training Mission (EUPOL). Voornamelijk overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere nationale aanwezigheid worden gevisieerd en vormen het doelwit van talrijke aanslagen. Niettemin zijn, zo blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal alsook die door verzoekende partij aangebracht, de nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig in de stad Kabul, en hebben de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie er relatief goed onder controle. Kabul is, zo blijkt uit de aangebrachte informatie, zoals bijna alle andere provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. De impact van de aanslagen is, zo blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal en het tegendeel blijkt niet/nergens uit die door verzoekende partij bijgebracht, niet van die aard dat bewoners gedwongen worden hun woonplaats te verlaten, doch Kabul blijkt daarentegen een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Niettegenstaande veel van de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "*collateral damage*" onder burgers, is het, zo blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal en verzoekende partij haar informatie werpt hier geen ander licht op maar sluit hier eerder bij aan, duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Het aantal burgerslachtoffers in de Afghaanse hoofdstad blijft erg laag, gelet op de gerichte aard van het geweld. Ofschoon er zich dus in de Afghaanse hoofdstad met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er, zo blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal en verzoekende partij toont het tegendeel niet met andersluidende informatie aan (nu haar informatie sterk aanleunt bij die van de commissaris-generaal), geen gewag worden gemaakt van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Voor burgers in de hoofdstad Kabul is er aldus actueel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt aldus geenszins en werpt geen ander licht op de informatie en analyse van het Commissariaat-generaal omtrent de veiligheidssituatie in Kabul in de zin van voormelde bepaling van de vreemdelingenwet. De door haar aangebrachte informatie plaats de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier niet in een ander licht, doch ligt in dezelfde lijn, en toont niet aan dat de eruit gedane gevolgtrekkingen niet (langer) juist zijn.

5. Derhalve wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS